

Maria Rosa Farré i Escofet (Barcelona, 1916-2001). Pedagoga catalana. De formació tradicional i catòlica, va desenvolupar un paper important en el camp de l'educació i de la difusió cultural a Catalunya. L'octubre de 1950 va fundar el CICF (Centre d'Influència Catòlica Femenina), amb l'objectiu d'introduir la dona en els corrents culturals i religiosos d'aquells anys i engegar projectes relacionats amb la seva promoció cultural i religiosa. Aquest centre va ser pioner d'una sèrie de institucions catalanes posteriors en temes educatius, artístics i culturals del nostre país, agrupades al CIC (Cristianisme informació i Cultura). Als anys setanta va fundar Cristianisme al Segle XXI on, influïda pel Concili Vaticà II, evoluciona a postures més socials i es preocupa sobretot per la formació professional de la dona. El 1987 va rebre la Creu de Sant Jordi. Mor a Barcelona a l'edat de 84 anys. El seu pensament i una semblança a partir de molts testimonis que la van conèixer ha estat recollit en el llibre de Francesc Torralba "Entre la fe i la Cultura. Memòria i Pensament de Maria Rosa Farré i Escofet".

- Maria Teresa Vernet i Real (Barcelona 1907-1974). Novel·lista, poeta i traductora anterior a la guerra civil. L'obra de Maria Teresa Vernet és una peça clau per entendre el canvi que es produí en la figura de la dona durant la República, convertint-se en una de les més destacades personalitats femenines de la preguerra, juntament amb Mercè Rodoreda. Vernet utilitza la literatura per mostrar nous referents vitals a les dones de l'època, dintre d'una marcada personalitat feminista. Com a novel·lista va cultivar la novel·la psicològica on els principals personatges són les dones, les relacions de parella, les de mare i filla, la sexualitat i els models femenins de la societat. Va guanyar el premi Joan Crexells de narrativa el 1934 amb la novel·la Les algues roges, convertint-se en la primera dona que va guanya aquest premi, entre escriptors de la talla de Prudenci Bertrana i Josep Maria de Segarra. Va desenvolupar una tasca important al Club femení d'esports de Barcelona, on portava la secció cultural i va col·laborar en la publicació Club Femení i d'Esports, que estava integrat bàsicament per dones de classe mitjana, progressista i catalanista. Com va passar amb d'altres escriptors compromesos amb la cultura catalana, la guerra civil trunca la seva trajectòria literària. Va decidir sobreviure a Barcelona durant la dictadura i el seu oblit literari s'agreja amb la seu silenci voluntari després de 1939 i la seva negativa a reeditar cap de les seves obres anteriors, dedicant-se fonamentalment a traduir d'altres autors. Destaca la seva traducció del Retrat de l'artista adolescent de James Joyce. Va morir pràcticament oblidada el 1974 però la seva obra principal, Les Algues Roges, va ser reeditada al 1986 i al 2007 l'Institut de la dona li ha dedicat una exposició itinerant titulada "Contra la Desmemòria".